

— Ναι, γνωρίζω αυτούς τους λόγους... ή επιστολή, την οποία σου έγραψεν ο Λουβέν, και το σχεδιάγραμμα της οικίας, εις την οποία σε έστειλε. Αυτά ήσαν αποδείξεις, το γνωρίζω... και ακριβώς δι' αυτά με έστειλεν ο Λουβέν.

— Α! μήπως θέλει ο Λουβέν να του τὰ στείλω ή να τὰ καταστρέψω;

— Ναι.

— Ευχαριστώ! δέν είμαι τόσο βλάζ!

— Βλέπω ότι δέν θα κατορθώσω τίποτε μαζί σου, εξηκολούθησεν ο Λαυρέντιος. 'Αλλ' άκουσε. 'Η άστυνομία γνωρίζει ότι συ και ο Λουβέν διεπράξατε το έγκλημα της οδού Καρδινέ.

— Πώς το γνωρίζει;

— Θα σοι τὸ εἶπω κατόπιν, αν θέλεις· θα σοι αναφέρω τουλάχιστον, ότι ο Λουβέν μοι εἶπε... αλλά δέν υπάρχουν θετικοί αποδείξεις. 'Ο Λουβέν, ο οποίος συνελήφθη δια την υπόθεσιν της οδού Σκιν-Ζιλ...

— Τί υπόθεσις εἶνε αὐτή;

— Μία απόπειρα κλοπής μετὰ ρήξεως, την νύκτα... συνελήφθη ἐπ' αυτοφώρῳ μετὰ τοῦ Φραγκίσκου Οὐσδάλ... 'Αλλά δέν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. 'Ο Λουβέν έχει τρόπον να διαφύγῃ...

— Το γνωρίζω! εἶπεν ο Δακολάρ· θα 'πῇ ότι προεκάλεσε... και δέν θα ψευσθῇ ἴσως.

— Θα ψευσθῇ, εἶπεν ο Λαυρέντιος, αλλά δέν μας μέλλει. 'Εκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ πάντων τὸν ἀνησυχεῖ, εἶνε ἡ υπόθεσις της οδού Καρδινέ. 'Αν δέν συμβῇ κανὲν ἀπεικταῖον, ἀναλαμβάνει να παραπλανήσῃ την άστυνομίαν και τοὺς δικαστάς. 'Αλλ' ἡ άστυνομία ζητεῖ σέ, τὸν Δακολάρ, δραστηριώτατα και πιθανὸν να σε συλλάβῃ. 'Αν δέ σε συλλάβῃ και εὔρῃ ἐπάνω σου την επιστολήν και τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ Λουβέν...

— Τότε πάει, εἶπε ψυχρῶς ο Δακολάρ, τὸ ἡζεύρω.

— Δηλαδή καταστρέφεται και συ μαζί με τὸν Λουβέν, τὸ έννοεῖς;

— Πληρέστατα.

— Λοιπόν, πρὸς τὸ συμφέρον σου και τὸ ἰδικόν του, πρέπει τὰ έγγραφα αὐτὰ να μὴ τὰ εὔρῃ ἡ άστυνομία. Τὸ ἀσφαλέστερον εἶνε να τὰ καταστρέψῃς. 'Αλλ' ἀφ' ὅσα εἶπες, δέν σοι ζητῶ την θυσίαν αὐτήν, διότι δέν θα στέρξης, τὸ ἡζεύρω...

— 'Αληθῶς.

— Λοιπόν! κρύψε τα εἰς μέρος ποῦ να μὴ ἡμπορεῖ κανεὶς να τὰ εὔρῃ... έννοεῖς;

— Πῶς λοιπόν! αὐτὸ εἶνε φανερόν. Και ἔπειτα;

— 'Επειτα;... Θα φυλαχθῇς ὅσον ἡμπορέσης περισσότερον... 'Αλλά μὴ χάνῃς τὸν καιρόν· σοι εἶπα ότι ἡ άστυνομία σε ζητεῖ, ἴσως τώρα εἶνε ἐπὶ τὰ ἴχνη σου.

— Πιθανόν, δέν ἀμφιβάλλω, εἶπεν ο Δακολάρ μετ' εἰρωνικοῦ μειδιάματος.

— 'Αμφιβάλλεις ἢ ὀχι, εἶπεν ο Λαυρέντιος, ἐγὼ ἐξεπλήρωσα την ἀποστολήν μου.

— Ναι, αλλά δέν θα χωρισθῶμεν ἔτσι

— Δέν βλέπω την ἀνάγκην...

— 'Ελα δά! ἔπειτα ἀπὸ την ὑπηρεσίαν, την ὁποίαν μου κάμνεις, θέλω να σε κρατήσω ὀλίγον καιρόν μαζί μου... Μὴν ἀρνηθῇς.

— 'Εν τούτοις, θα μοι ἐπιτρέψῃς...

— Δέν σοι ἐπιτρέπω. Θα μείνῃς· δέν ἔχεις ἀφορμὴν να φύγῃς· πρέπει να λάβω καιρόν να σου φανερώσω την εὔγνωμοσύμην μου... Και ἐκτὸς τούτου ἡμπορεῖ να μου φανῇς πάλιν χρήσιμος.

— Πῶς;

— Α! κατὰ πρῶτον, θα παίξῃς ἀπόψε τὸ μέρος τοῦ 'Αρλεκίνου.

— 'Ὅπως θέλῃς, εἶπεν ἀφελῶς ο Λαυρέντιος.

Οἱ εἰρωνικοὶ λόγοι τοῦ Δακολάρ και ἡ εὔγνωμοσύνη, ἣν ἤθελε να τῷ ἐκδηλώσῃ, ἐνέπνεον αὐτῷ ἀνησυχίας· ἔπρεπεν ἐν τούτοις να προσποιηθῇ.

['Επεται συνέχεια]

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Α Γ Γ Ε Λ Α

Διήγημα L. Des Malls.

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

'Ὅταν ἐτελείωσεν ο Νικέζ, ὅστις καθ' ἅπασαν την διήγησιν τοῦ μαρκησίου ἐφαίνετο βαθέως σκεπτόμενος, τῷ εἶπεν:

— 'Αρκεῖ. Τώρα θα συνομιλήσωμεν περὶ ἄλλου ζητήματος. Νομίζω ότι δέν εὐχαριστεῖσαι να κατοικήῃς εἰς αὐτήν την τρώγλην, ἀφοῦ μάλιστα κατέχεις σημαντικὴν περιουσίαν. 'Εν τούτοις, εἶνε ἀναπόφευκτον να μείνῃς ἀκόμη ἐδῶ ὀλίγας ἀκόμη ἡμέρας· πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντός σου. 'Ακουσέ με. 'Αλλά τί θόρυβος εἶνε αὐτός;

— Δέν εἶνε τίποτε. 'Ηλθεν ἓνας νέος γείτων, ὁ ὁποῖος και χθές την νύκτα ἔκαμε πολὺν θόρυβον.

— Καλὰ! ἄλλως τε, θα ὁμιλῶ χαμηλοφώνως. Γνωρίζω ότι ἀπὸ χθές βαδίζουν ἐπὶ τὰ ἴχνη σου.

— Τί λέγεις;

— Α! τὸ πρᾶγμα εἶνε φυσικώτατον. 'Η άστυνομία ζητεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἔνοχον, ἀφοῦ ὁ ἀθῶος ἀπελύθη.

— Καὶ καταδιώκει ἐμέ;

— 'Ετσι φαίνεται. Εὐτυχῶς, κύριε... μαρκήσιε, εἰσθε ἄνθρωπος προνοητικός. Τώρα θα σᾶς ἀναπτύξω ἐν νέον σχέδιον, τὸ ὁποῖον πιστεύω ότι θα σᾶς ἀρέσει.

— Βιάζομαι πολὺ να τελειώσῃ ἡ υπόθεσις αὐτή, σε βεβαιῶ ότι ἡ θέσις μου δέν εἶνε διόλου εὐχάριστος.

Καὶ ὁ μαρκήσιος ἐξέβαλε στεναγμόν.

'Ο Νικέζ τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰ λεπτά, ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς την φυσιογνωμίαν τοῦ συντρόφου του. Ὑψώσας ἑλαφρῶς τοὺς ὤμους ἐξηκολούθησεν:

— Δέν εἶται ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μοῦ χρειάζεται. 'Εχεις ὀλίγον πνεῦμα, αλλά σου λείπει ἡ δραστηριότης. Μίαν φοράν μόνον διεπράξες πράξιν ἀνδρικήν. Τώρα φαίνεται ἄνανδρος.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος· είμαι πολὺ δειλὸς και δι' αὐτὸ θέλω να τελειώσῃ ἡ υπόθεσις αὐτή. 'Επειτα, να σου 'πῶ, δέν μ' ἀρέσει να παίζω με την άστυνομίαν, οὔτε είμαι συνειθισμένος καθῶς σύ. Σήμερον, ὅτε χάρις εἰς...

— Χάρις εἰς εὐμενῇ τύχην, διέκοψεν ὁ Νικέζ.

— Μάλιστα· σήμερον, ὅτε χάρις εἰς εὐμενῇ τύχην κατέχω μεγάλην περιουσίαν, φοβοῦμαι μήπως την ἀπολέσω. 'Αλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον περισσότερον μ' ἐνδιαφέρει, εἶνε να μὴ χάσω τὸ κεφάλι μου.

— 'Ανόητε! τί λόγια εἶνε αὐτά;

— 'Ὅλα τὰ σκέπτομαι· και συλλογίζομαι μάλιστα να ἐγκαταλείψω την Γαλλίαν, διότι μοῦ φαίνεται ότι πέραν τῶν συνόρων μόνον θ' ἀναπνέω ἐλευθέρως.

'Ο Νικέζ ἡτένισεν ἐπ' ὀλίγον ἐνέος τὸν μαρκήσιον δὲ Βονεῖλ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης συμφωνῶ με την ιδέαν σου, τῷ εἶπε τέλος· ἐν τούτοις, πρέπει να περιμείνῃς ὀλίγον καιρόν ἀκόμη, και να με ὑπακούσης τυφλῶς. Γνωρίζεις καλὰ ότι εἶσαι ἐντελὴς εἰς την διάθεσιν μου και ότι μοῦ εἶνε εὐκολώτατον να σε παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας της δικαιοσύνης. 'Εάν σε κρατῶ εἰσέτι ἐδῶ, τὸ κάμνω διότι μοῦ χρησιμεύεις και ἡμπορεῖς να με βοηθήσῃς δια να ἐπιτύχωμεν κατι τι. Τί θέλεις να ὑπάγῃς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, όταν ἐγὼ σ' ἐγκαταστήσω ἐδῶ εἰς μέγαρον μεγαλοπρεπές και σοι προσφέρω περιουσίαν, ἀσυγκρίτως ἀνωτέραν αὐτῆς την ὁποίαν τώρα κατέχεις;

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος, οὗτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέπεμπον φλόγας διαπύρους.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Νικέζ. Τώρα ἂς συνομιλήσωμεν ὀλίγον περὶ της μικρᾶς.

'Ο Κάρολος ἑλαφρῶς ἀνεσκίρτησεν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Νικέζ κατήρχετο την κλίμακα της τρώγλης τοῦ Καρόλου, χωρὶς να παρατηρήσῃ ἐργάτην τινά, βαδίζοντα ὀλίγα βήματα ἔμπροσθέν του. Κατὰ παρόδοξον δὲ σύμπτωσιν, ἠκολούθει ὁ ἐργάτης οὗτος οἶαν ὁδὸν και ὁ σύντροφος τοῦ μαρκησίου. 'Αλλ' ὁ Νικέζ ἦτο πολὺ ἀπησχολημένος ἀναμφιβόλως, και οὐδεμίαν ἐδωκε προσοχήν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μικρὸν αὐτοῦ προηγέτο.

Δι' εἰκοστὴν ἤδη φοράν ὁ κύριος Περνελὲν κατεγίνετο ἐν τῷ γραφείῳ του εἰς την ἐξέτασιν και μελέτην τῶν διαφόρων ἐγγράφων της δικογραφίας τοῦ υἱοῦ του. 'Εν τούτοις, παρὰ τὰς προσπάθειάς του και την ὀξυδερκειάν του, οὐδὲν εἰσέτι εἶχεν ἀνακαλύψει.

'Απὸ δύο ἡμερῶν ὁ ἀνακριτὴς οὐδόλως εἶδε τὸν κύριον Μπουβαρ· κατὰ συνέπειαν,

ἀνέμενον ἀνυπομόνως τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς ἀσφαλείας.

Κρίνομεν περιττόν ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ἐπὶ τῆς ἰκανότητος τοῦ τελευταίου τούτου ἐστῆριζεν ἀπάσας τὰς ἐλπίδας του ὁ πατήρ τοῦ Μαξίμου.

Τί ἔπραττεν ὁ Μπουθάρ; ὁ ἀνακριτὴς ἠγνόει, καίτοι ἐγνώριζεν ὅτι ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐνησχολεῖτο ὁ ἀξιόλογος πράκτωρ.

Ταῦτα ἐσκέπτετο ὁ δικαστής, ὅτε, εἰσελθὼν ἐν τῷ γραφείῳ του ὁ κλητὴρ τῆς ἀνακρίσεως, ἀνῆγγειλεν αὐτῷ τὴν ἀφίξιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ.

— Ἄς εἰσέλθῃ! εἶπε σθεναρῶς.

Ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ πάραυτα εἰσῆλθε παρὰ τῷ ἀνακριτῇ.

— Λοιπὸν! τί νέα; καθήσατε, κύριε Μπουθάρ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ὑπήκουσεν.

— Πιστεύω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχω ἀνακαλύψει τὸν δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

Ὁ κύριος Περνελέν ἠγέρθη καὶ ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ πράκτορος.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν. Ἄ! ἐὰν εἶνε ἀληθές, θὰ ἐνεργήσω πολὺ ὑπὲρ ὑμῶν! Διηγηθῆτέ μοι πᾶν ὅ, τι γνωρίζετε.

— Δὲν ἐκπληρῶ παρὰ τὸ καθήκόν μου, κύριε ἀνακριτά, καὶ ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ τόσον περισσώτερον, καθ' ὅσον πρόκειται νὰ ἐπανορθωθῇ δικαστικὴ πλάνη. Περί τῆς ἀθωότητος τοῦ κυρίου Μαξίμου εἶμαι τώρα ἐντελῶς πεπεισμένος.

— ὦ! εὐχαριστῶ, φίλε μου, εὐχαριστῶ δι' ὅσα μοι λέγετε.

Καὶ ἀναλαμβάνων ὀλίγην γαλήνην ὁ ἀνακριτὴς, ὅπως συγκεκινημένος ἠγέρθη τῆς ἐδρας του καὶ ἐβημάτιζε κατὰ μῆκος ἐν τῷ γραφείῳ του.

— Καὶ πῶς ἐσχηματίσατε αὐτὴν τὴν πεποίθησιν; ἠρώτησε τὸν ἐπιθεωρητὴν.

— Ὑπάρχουν δύο ἄνθρωποι εἰς Παρίσιους, οἱ ὅποιοι εἶνε συνένοχοι τοῦ ἐγκλήματος. Μετ' οὐ πολὺ θ' ἀποδείξω τὴν ἐνοχὴν των.

— Ποῖοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι αὗτοί;

— Ὁ πρῶτος εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ στενὸς φίλος τοῦ Μαξίμου, ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ. Ὁ δεῦτερος, τὸν ὅποιον μετ' ὀλίγον θέλω συλλάβει, συνεπεία πολλῶν ἐναντίον του καταγγελιῶν διὰ διάφορα ἐγκλήματα, ὀνομάζεται Λαυρέντιος Νικέζ καὶ φαίνεται ἄνθρωπος εὐφυέστατος. Οὗτοι ἔχουσι δύο ἀκολουθούς, ἀγύρτας τῆς τελευταίας τάξεως, ὀνόματι Φιλιδώρ καὶ Γουσταῦος, οἱ ὅποιοι μετὰ τοῦ Νικέζ ἀποτελοῦσι συμμορίαν, ὅπως ἀπογυμνώνωσι τὰς ἐξοχικὰς οἰκίας κατὰ τὸν χειμῶνα. Εἶνε δηλαδὴ κλέπται ἐξ ἐπαγγέλματος.

— Ἀλλὰ πῶς τὰ ἐμάθατε αὐτά;

— Διὰ τρόπον ἀπλουστάτου.

— Σὰς ἀκούω, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν, λαμβάνων πάλιν θέσιν πρὸς τοῦ γραφείου του.

— Κατὰ τὴν πρώτην ἀνάκρισιν καὶ κατὰ τὴν γενομένην διαδικασίαν, ἐν πρᾶγμα μ' ἐξέπληξε μεγάλως ἡ ἑλλειψὶς εὐρέσεως ἀλλοθι ἐκ μέρους τοῦ κατηγορου-

μένου. Διότι πῶς θὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τόσον ἐπιτηδεῖως διέπραξεν ἐγκλημα, δὲν ἤθελε σκεφθῇ νὰ ἐφεύρῃ ἐν ἀλλοθι. Τὸ γεγονός ἐφαίνετο ἀνεξήγητον.

— Καὶ εἶχατε δίκαιον, κύριε Μπουθάρ, γνωρίζω τὸ ἀλλοθι, τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ προτείνῃ ὁ κύριος Μαξίμος.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸ ἠξεύρω.

— Σεῖς;

— Μάλιστα, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ σημεῖον, κύριε ἀνακριτά, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἤρχισα τὰς νέας ἐρεῦνας. ὦ! προσέθετο μειδιῶν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀσφαλείας, αὐτὸ ἦτο ζήτημα ὀλίγου μόνον χρόνου· ὅθεν εὐκόλως ἔμαθον ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἐσύχναζεν εἰς οἶκον ἀριστοκρατικὸν καὶ ὅτι ἡγάπα νέαν ἐγκρίτου οἰκογενείας, τὴν δεσποινίδα Ἀλίκην δὲ Λομπρέ.

— Ναί, εἶνε ἀληθές, τὸ γνωρίζω.

— Ὡστε, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξετελεῖτο τὸ ἐγκλημα, ὁ κύριος Μαξίμος εὕρισκετο εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Παῦν μέγαρον τῆς μνηστῆς του, ἐγγονῆς τοῦ κυρίου κόμητος δὲ Λομπρέ. Κατὰ συνέπειαν, δὲν ἠδύνατο αὐτὸς νὰ εἶνε ὁ δολοφόνος.

«Τότε λοιπὸν ποῖος ἦτο; Ἄνθρωπος ἔχων βεβαιῶς μέγα συμφέρον, ὅπως ἐνοχοποιηθῇ ὁ κύριος Μαξίμος. Αἱ πρῶταί μου ὑπόνοιαι ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ στενοῦ τοῦ φίλου· διότι ἔμαθα γεγονός, τὸ ὅποιον ἴσως δὲν ἄγνοεῖτε, ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ ἡγάπα τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ καὶ ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχέστατος νυμφευόμενος αὐτὴν.

«Ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπῆρχεν ἐν πρόσκομμα, τὸ ὅποιον ἦτο ἀνάγκη νὰ κατασυντριβῇ, ὁ κύριος μαρκήσιος εὗρεν εὐκαιρίαν ὅπως ἐνοχοποιηθῇ ὁ φίλος του καὶ καταδικασθῇ. Ἐκ τῆς αἰτίας λοιπὸν ταύτης ὁρμώμενος, ἀπεφάσισα νὰ κατασκοπεύσω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ἐγνώριζον ὅτι δὲν εἶχε διόλου περιουσίαν καὶ ὅτι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπορίζετο ἐκ τοῦ χαρτοπαιγνίου. Ἀκολουθῶς ἠρεύνησα καὶ ἔμαθον τὴν κατοικίαν τοῦ τυχοδιώκτου αὐτοῦ· κατοικεῖ κατὰ τὴν ὁδὸν Καδέ, εἰς ἐλεεινὴν τρώγλην. Μοὶ ἐφάνη δὲ ἄρκετὰ παράδοξον, πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ εἶχε σημαντικὴν περιουσίαν, συνεπεία τοῦ μακουργήματός του, κατεδέχετο νὰ κατοικῇ εἰς τὸ ἐρείπιον ἐκεῖνο.

«Εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν κατοικῶ τώρα καὶ ἐγὼ, εἰς μικρὸν δωμάτιον συνεχόμενον μετὰ τοῦ δωματίου τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ. Ἡ Τύχη μ' εὐνόησε καὶ πάλιν· εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦν ἐργάται, εὕρισκετο δωμάτιον διαθέσιμον, τὸ ὅποιον πάραυτα ἔλαβον ὑπ' ἐνοίκιον. Ὁ τοίχος, ὁ ὁποῖος διαχωρίζει τὰ δύο δωμάτια, εἶνε λεπτότατος καὶ ἠδυνήθη ν' ἀκούσω ὀλόκληρον τὴν συνομιλίαν τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ Νικέζ, περὶ τοῦ ὁποῖου πρὸ ὀλίγου σὰς ὠμίλησα. Ὁ αὐτοκαλούμενος μαρκήσιος παρεπονεῖτο, διότι ἐξηκολοῦει νὰ κατοικῇ εἰς τὴν ρυπαρὰν αὐτὴν οἰκίαν, ἐνῶ ἦτο πλούσιος, ἀλλ' ὁ σύντροφός του, ὁ ὁποῖος, ἐπαναλαμβάνων καὶ πάλιν νὰ σὰς εἴπω, φαίνε-

ται ἄνθρωπος εὐφυέστατος, τὸν συνεβούλευσε πειστικῶς ὅτι, ἐὰν μετέβαλλε κατοικίαν, θὰ ἡγείρε τὰς ὑπονοίας τῆς δικαιοσύνης.

«Πράγματι, τῷ ἔλεγεν οὗτος, ἐὰν ἡ ἀστυνομία ἀναζητήσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀληθὴ δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, καὶ ἐὰν ἔχῃ ὑποψίας καθ' ὑμῶν, ἡ φαινομένη ἀθλιότης σας θὰ τὰς καταστρέψῃ.

«Πρὸς τούτοις φαίνεται ὅτι τὰ ἐντιμα ταῦτα ὑποκείμενα καταγίνονται δι' ἐτέραν ὑπόθεσιν, ἔτι σπουδαιότεραν, καὶ τὴν ὁποίαν πιστεύω νὰ μάθω μετ' ὀλίγον. Ἡκολούθησα τὸν Νικέζ αὐτόν καὶ τὸν εἶδα νὰ εἰσέλθῃ εἰς ζυθοπωλεῖον, ἐκεῖ τὸν ἀνέμενον δύο ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦσι τὴν συμμορίαν, περὶ τῆς ὁποίας σὰς ἔκαμα λόγον.

— Ἄλλο τι δὲν ἐμάθατε;

— Ὅχι, ἀλλ' αὐτὰ μοῦ φαίνονται ἀρκετά.

— ὦ! βεβαιῶς, καὶ σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Μπουθάρ, διότι μοῦ παρέχετε ἐκδούλευσιν, τῆς ὁποίας τὴν χρησιμότητα μετ' οὐ πολὺ θέλετε ἐκτιμῆσαι.

Ὁ πράκτωρ ὑπεκλίθη.

— Τώρα τί θὰ κάμετε; ἠρώτησεν ὁ δικαστής.

— Ἐπληροφόρησα τὸν κύριον Λεβέλ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν πρώτων μου ἐρευνῶν· ἤδη μέλλω νὰ ἐξακολουθήσω αὐτάς, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ εἶνε ὀριστικῶς περατωμένη ἡ ὑπόθεσις αὕτη. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθω διὰ τίνας τρόπους ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος ἐπληροφορήθη τὰ σημαντικὰ κέρδη τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, πῶς ἐπέτυχεν ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ τίνας τρόπους εἰσέγαγεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κυρίου Μαξίμου τὸ φιαλίδιον τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος. Ὁ Νικέζ ἐγνώριζε τὸν κόμητα δὲ Φερουζόλ;

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐλαφρὸν ἐπὶ τῆς θύρας κτύπημα διέκοψε τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ.

— Εἰσέλθετε! ἀνέκραξεν ἀνυπομόνως ὁ κύριος Περνελέν.

— Ὁ κύριος Μαξίμος ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς ἴδῃ, ἀπήντησεν ὁ κλητὴρ.

— Ἄ! ναί, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς ἐγερθεὶς, ἄς εἰσέλθῃ ἀμέσως.

Ὁ νεανίας εἰσῆλθε ἐν τῷ γραφείῳ.

— Καθήσατε.

— Χαίρω πολὺ ὅτι σὰς βλέπω, ἐξηκολούτησεν ὁ ἀνακριτὴς. Σὰς παρουσιάζω τὸν κύριον Μπουθάρ, πρωταίτιον τῆς συλλήψεώς σας, ὁ ὁποῖος ὅμως κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὑπερβαλλόντως μεριμνᾷ, ὅπως ἐπανορθωθῇ πλάνη, τὴν ὁποίαν, ἄλλως τε, καὶ ὅποιοςδήποτε ἄλλος εὕρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν του, θὰ διέπραττε. Εὐχαριστήσατέ τον· ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχῃ ἀποδείξει τὴν ἀθωότητά σας.

— Ἄ! κύριε, εἶπεν ὁ Μαξίμος μετὰ συγχινήσεως.

— Εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τὴν γνωριμίαν σας, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Μπουθάρ· καὶ κατὰ πρῶτον ἐπετρέψατέ μοι νὰ ἐκφράσω τὴν λύπην μου...

Ὁ νεανίας ἐποίησε κίνημά τι.

— Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σὰς ἐρωτήσω περὶ ἐνὸς πράγματος. Τίνι τρόπῳ ὁ δολοφόνος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ ἐγνώριζε τὸ μέγα κέρδος τοῦ θύματός του; ἐκ τῆς πρώτης ἀνακρίσεως γνωρίζετε ὅτι οὐδεὶς, ἐκτὸς ὑμῶν, εἶχεν ἐξέλθει τῆς Λέσχης, παρὰ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κόμητος. Καὶ τοῦτο ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς αἰτίας τῆς θλιβερᾶς πλάνης μας. Δύνασθε νὰ μὰς εἴπητε ἂν ὁ φίλος σας δὲ Βονεῖλ ἐγνώριζε τὴν λεπτομέρειαν αὐτήν, περὶ τῆς ὁποίας σὰς ἐρωτῶ;

— Ἀλλὰ περιμένετε, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐγερθεὶς ἀποτόμως, μοὶ ἐνθυμίζετε γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐντελῶς εἶχον λησμονήσει.

— Ἀ! ἀνεφώνησαν ἐνταυτῷ ὁ Περνελέν καὶ Μπουθάρ.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Μάξιμος, καθ' ἣν στιγμήν κατέβαινον τὴν κλίμακα τῆς Λέσχης συνήντησα τὸν φίλον μου δὲ Βονεῖλ. Μοὶ ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῶν συμβαίνοντων εἰς τὴν Λέσχην, καὶ τοῦ ἔκαμα γνωστὸν τὸ κέρδος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

Ὁ Μπουθάρ ἠτένισε τὸν ἀνακριτὴν.

— Ἀ! ἀνέκραξεν, ἐκβάλλων στόνον ἀνακουφίσεως, ὅλα ἐξηγοῦνται! ὁ ἀληθὴς δολοφόνος εἶνε αὐτός, ὁ λεγόμενος μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ!

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μάξιμον, ἠρώτησεν αὐτόν:

— Ὁ φίλος σας ἐγνώριζε ποῦ ἐπηγαίνετε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ νέος ἐλαφρῶς ἐρυθρίων.

— Ὁ κύριος Μπουθάρ τὰ γνωρίζει ὅλα, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν, δύνασθε νὰ τοῦ εἴπητε ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μετεβαίνατε εἰς τὴν ὁδὸν Παυέν.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐγειρόμενος· ἡ ἀθωότης σας εἶνε πασιφανής. Ἡξεύρω ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ δὲν μετέβη κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὴν Λέσχην. Ὅθεν, ἐὰν τὸν συνήντησατε εἰς τὴν κλίμακα, ἔπεται ὅτι ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας κατήλθε πάλιν, ὅπως ἀναμείνῃ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

— Ἐνθυμοῦμαι προσέτι καὶ ἓν ἄλλο περιστατικόν, ἐπίσης σπουδαῖον· ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶπον εἰς τὸν μαρκήσιον ὅτι ὁ κόμης θ' ἀνεχώρει μετ' ὀλίγον ἐκ τῆς Λέσχης.

— Καλλίστα. Τὰ γεγονότα συνδέονται φυσικώτατα. Ὁ φίλος σας ἐγνώριζε τὸν κύριον δὲ Φερουζόλ;

— Μάλιστα, τὸν ἐγνώριζεν.

— Τώρα ἔχω σταθερὰν βάσιν, ὅπως ἐπαναλάβω τὰς ἐρεῦνας μου. Ἀναχωρῶ, κύριε ἀνακριτᾶ, ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε. Εἶχον ἔλθει διὰ νὰ σὰς ἀνακοινώσω τὰς πρώτας μου ἀνακαλύψεις καὶ νὰ σὰς ζητήσω νὰ ἴδω τὸν κύριον Μάξιμον. Ἐλαβον τὰς ἀναγκαιούσας μοὶ πληροφορίας· πηγαίνω νὰ ἐπαναλάβω τὸ ἐπάγγελμά μου ὡς λεπτογού, διότι σὰς λέγω ὅτι εἰς τὴν ὁ-

δὸν Καθέ, ὅπου προσωρινῶς κατοικῶ, μ' ἐκλαμβάνουν ὡς λεπτογού.

Ὁ κύριος Περνελέν καὶ ὁ Μάξιμος ἔτειναν τὰς χεῖράς των πρὸς τὸν νοήμονα ἐπιθεωρητὴν, ὅστις ἔθλιψεν αὐτὰς ἰσχυρῶς.

— Ἐντὸς ὀλίγου, εἶπεν ὁ δικαστής, καὶ πιστεύσατε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἐκδούλευσίν, τὴν ὁποίαν μοῦ παρέχετε.

Ὁ κύριος Μπουθάρ ὑποκλιθεὶς ἀπῆλθεν.

— Ὡ! πᾶτερ μου! ἀνεφώνησεν ὁ Μάξιμος ριφθεὶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κυρίου Περνελέν.

II'

Συνέχεια τοῦ προηγουμένου.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κυρίου Μπουθάρ, πατὴρ καὶ υἱὸς ἐγκατέλειψαν ὁμοῦ τὸ δικαστήριον, κατευθυνόμενοι πρὸς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παυέν.

Ὁ Μάξιμος ἐφαίνετο εὐτυχέστατος ἐπανευρὼν τὸν πατέρα του, τὸν ὁποῖον ὑπερβαλλόντως ἠγάπα καὶ ἐσέβετο.

Ὡς πρὸς τὸν κύριον Περνελέν, οὗτος δύο τινὰς ἐπόθει: τὴν ἀπόκτισιν τῆς κυρίας Μαριῶν καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ υἱοῦ του.

Ἀφ' ὅτου ἐπανεῖδε τὴν Νίναν του ὁ ἀνακριτὴς, ἠσθάνθη ἀναγεννηθέντα τὸν παλαιόν του ἔρωτα καὶ ἐκραγέτω μετὰ σφοδρότητος. Τὴν ἐπανεῦρεν ὠραιοτέραν ἔτι, ἀγνήν, ἀξίεραστον.

Τὰς ἐπὶ εἰκοσαετίαν θλίψεις του καὶ βασάνους εἶχε νῦν λησμονήσει ἐντελῶς.

Ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, ὁ κύριος Περνελέν καὶ ὁ Μάξιμος μετέβαινον εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, ὁ μὲν πρῶτος ὅπως ἴδῃ τὴν Νίναν, ὁ δὲ δεύτερος τὴν Ἀλίκην. Διότι ἡ κυρία Μαριῶν διέμενε προσωρινῶς εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παυέν.

Ἐφθασαν τέλος καὶ διηγῆθησαν τὰς εὐαρέστους εἰδήσεις. Ἀπαντες ὑπερεχάρησαν καὶ μετὰ συγκινήσεως διέβλεπον ἀλλήλους.

Ἡ ὥρα τῆς πλήρους εὐδαιμονίας ἤγγικεν.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ νέον πρόσωπον εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, οὗ ἡ ἐμφάνισις πάντας εὐηρέστησεν.

Ἦτο ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ, ὅστις, παρὰ τὸ παγερὸν ψῦχος, ἦτο καθιδρῶς καὶ ἡσθμαίνεν ὅλως.

— Πόσον φαίνεσθε ἰδρωμένους, ἀγαπητέ ἱατρέ, εἶπεν ἡ κυρία Μαριῶν.

— Ναί, προσέθετο ὁ ἀνακριτὴς.

— Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐπεριπατεῖτε ταχέως.

— Ἡ μάλλον ὅτι ἐτρέχατε, εἶπε γελῶσα ἡ Ἀλίκη.

— Πραγματικῶς, ἔτρεχα διὰ νὰ σὰς φέρω νέαν εἰδήσιν.

— Διὰ τὸν Μάξιμον; ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη.

— Μάλιστα.

— Σὰς ἀκούομεν, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν.

— Πρὸ ὀλίγου ἐδέχθην εἰς τὴν οἰκίαν

μου τὴν ἐπίσκεψιν ἀνδρός, ἐξωτερικοῦ διακεκριμένου, ὁ ὁποῖος μοὶ εἶπεν ὅτι ἐσυκοφάντησαν τὸν Μάξιμον καὶ ὅτι αὐτὸς ἐγνώριζε τὸν ἀληθῆ δολοφόνον.

— Ἀ! εἶπεν ὁ νεανίας ἐγερθεὶς.

Πάντες οἱ ἀκροαταὶ τοῦ ἱατροῦ τὸν περαιοῖχισαν, μὴ τολμῶντες νὰ τὸν ἐρωτήσωσιν, ἀλλ' ἀναμένοντες ἐν ἀγωνίᾳ τὴν συνέχειαν τῆς ὁμιλίας του.

— Καταλαμβάνετε, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Δουσατέλ, τὴν ἐκπληξίν μου, ἀμα ἤκουσα τοὺς λόγους αὐτοὺς. Ὁ ἐπισκέπτης ἐφαίνετο ἀνθρώπος τοῦ καλοῦ κόσμου· ἦτο ἀμέμπτως ἐνδεδυσμένος, καὶ ὠμίλει μετ' εὐχερείας. Εἰσελθὼν ἔλαβε κάθισμα καὶ μοὶ εἶπεν ἀφελέστατα:

«— Ἱατρέ, δὲν εἶμαι ἄρρωστος, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶσατε ἱατροδικαστὴς ἔρχομαι νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν ἐλάβετε μέρος εἰς τὴν νεκροψίαν τοῦ πτώματος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, τοῦ ὁποίου ἡ δολοφονία ἔκαμε μέγαν κρότον.

— Ἀπὸ ἐκπλήξεως περιέπιπτον εἰς ἐκπληξίν, ἀγαπητοὶ φίλοι. Ἀπήντησα ὅτι πράγματι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην ὡς ἱατροδικαστὴς.

«— Ἐχετε, μοὶ εἶπε, στενὰς σχέσεις μετὰ τοῦ κόμητος δὲ Λομπρέ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀξίεραστον ἐγγονήν.

— Μάλιστα, ἀπήντησα ἔτι μάλλον ἐκπεπληγμένος.

«— Ἡ νεῆνις ἐκείνη, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος, ἡ ὁποία ἄλλως τε εἶνε θελκτικωτάτη, ὑπέφερε πολὺ, συνεπείᾳ ἀπροσδοκῆτος τινὸς περιστατικοῦ. Δὲν ἠγάπα ἓνα νέον...

— Ἀλλὰ κύριε, τῷ εἶπον, ἐν τίνι δικαιώματι μοὶ ὀμιλεῖτε τοιοῦτοτρόπως.

«— Συγγνώμην, κύριε· εὐαρεστηθῆτε νὰ μὴ με διακόπτετε, ἐὰν θέλετε νὰ με ἀκούσετε. Ἡ νεῆνις ἐκείνη ἠγάπα ἓνα νέον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδιδε συχνὰ συνεντεύξεις καὶ ὁ ὁποῖος μίαν ἡμέραν ἔπαυσε νὰ τὴν ἐπισκέπτεται. Εἶχε συλληφθῇ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, κατηγορούμενος ἐπὶ κακουγῆματι. Νομίζω ὅτι δὲν ἀπατώμαι, λέγων εἰς ὑμᾶς, ὅτι ἡ καταδίκη τοῦ νέου αὐτοῦ θὰ προσκαλεῖ τὸν θάνατον τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ. Εὐτυχῶς ὅμως, ὁ κύριος Μάξιμος, αὐτὸ νομίζω εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ φίλου σας, ἀφῆθη ἐλεύθερος, κηρυχθεὶς ἀθῶος ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ. Οὐχ ἦττον, ἐν τῇ συνεδίῃσι πολλῶν, θεωρεῖται ἐνοχος, καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ ἡ ἰδέα αὕτη νὰ ἐξαφανισθῇ.

— Τί λέγετε; ἀνεφώνησα.

«— Τὴν ἀλήθειαν. Ὁ κύριος Μάξιμος εἶνε πράγματι ἀθῶος· τὸν ἀληθῆ ἐνοχον τὸν γνωρίζω ἐγώ.

— Ἐρχεσθε αὖριον νὰ ἐπαναλάβετε, τῷ εἶπον, αὐτὰ τὰ ὁποῖα μοῦ λέγετε τώρα;

«— Εὐχαρίστως. Τώρα ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀπέλθω· δεχθῆτε, παρακαλῶ, τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

Καὶ μοὶ ἔτεινεν ἐπισκεπτήριον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέγνωσα:

Λαυρέντιος Νικέξ.

Εἰσοδηματίας

— Εἶτα δὲ ὁ ἄγνωστος ἐξῆλθε.
— Γνωρίζω αὐτὸν τὸν Νικέζ, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν ἅμα ἐπεράτωσε τὴν διήγησίν του ὁ κύριος Δουσατέλ.
— Τὸν γνωρίζετε ;
— Μάλιστα.
— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ Μάξιμος.
— Εἶνε αὐτὸς ὁ συνέννοχος τοῦ μαρκησιού δὲ Βονεῖλ.

— Μπα ! μπα ! εἶπεν ὁ ἰατρός. Λοιπὸν δὲν ὄνειρεύομαι, προσέθετο παρατηρήσας δι' ὕψους τετρομασμένου τὸν κύριον Περνελέν καὶ τὸν υἱὸν του.

— Ὅχι, ἀγαπητὲ ἰατρί ! ἀκούσατε τώρα τί μᾶς διηγήθη πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ὁ κύριος Μπουδάρ.

Καὶ ὁ ἀνακριτὴς διηγήθη εἰς τὸν κύριον Δουσατέλ καὶ τοὺς λοιποὺς παρευριστάς πᾶν ὅ,τι τῷ εἶχεν εἶπει ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀσφαλείας.

Ὅταν ἐτελείωσεν ὁ δικαστὴς, ὁ κύριος Δουσατέλ, ὅστις κατὰ τὴν διήγησιν ὕψου τοὺς ὤμους εἰς σημεῖον εὐχαριστήσεως, εἶπεν αὐτῷ :

— Περιφῆμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς σας εἶνε νοσημονέστατος. Ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖτε αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Νικέζ ;

— Δὲν καταλαμβάνετε ; εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν μειδιῶν.

— Ὅχι, μὰ τὴν πίστι μου, τὸ ὁμολογῶ.

— Καὶ ὅμως εἰσθε ὀξυδερκέστατος.

— Ὅχι εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος.

Ὁ δικαστὴς ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπεν ἐγειρὼν τὴν κεφαλὴν, εἶνε ἡ ψυχὴ ἐγκληματικῆς συμμορίας, τὴν ὁποίαν ὅμως κατασκοπεύει τώρα ὁ πράκτωρ Μπουδάρ. Ὁ Νικέζ αὐτὸς φαίνεται ὅτι εἶνε ἀνὴρ εὐφύεσις, ὁ ὅποιος, διὰ τῶν ἐνεργειῶν του, εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, κατάρθρωσε ν' ἀποπλανήσῃ τὴν δικαιοσύνην. Τώρα πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσῃ νέαν, ἐπικερδέστατην ὑπόθεσιν, καθὼς μοῦ εἶπεν ὁ κύριος Μπουδάρ πρόκειται περὶ ἀπαγωγῆς νεανίδος, ἀνηκούσης εἰς πλουσίαν οἰκογένειαν.

— Αὐτὰ δὲν γίνονται πλέον, ἀγαπητὲ κύριε Περνελέν, εἶπε μειδιῶσα ἡ Ἀλίκη.

— Καὶ ὅμως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δὲν με ἀπήγαγον ; παρετήρησε σοβαρῶς ἡ κυρία Μαρίων.

Ἐκαστος ἐφρικίασε μὴδὲν ἀντιλέξας. Τέλος ὁ ἰατρός ἠρώτησε τὸν ἀνακριτὴν :

— Τί με συμβουλευέτε τώρα νὰ πράξω καὶ πῶς πρέπει νὰ φερθῶ με τὸν Νικέζ ;

— Τίποτε. Ἀναμείνατε ἀπλῶς τὴν δευτέραν του ἐπίσκεψιν, ὡς σὰς εἶπεν.

— Πραγματικῶς ἔχετε δίκαιον.

— Τώρα ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, εἶπεν ὁ κόμης δὲ Λομπρέ.

Πάντες ἡγέρθησαν, καὶ ἡγουμένου τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος, μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου, ἔνθα γεῦμα ἐκλεκτὸν ἀνέμενεν αὐτούς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Διήγημα εὐτράπελον.

[Τέλος]

Καὶ ὅμως, αἱ ἐπιδιορθώσεις, τὰ φωτάκια, τὰ ἡλεκτρικὰ φῶτα, τὰ μάρμαρα, ἢ ἐπιγραφαίς, τὰ ἀμαξάκια, οἱ ὑπάλληλοι, ὅλα αὐτὰ συνέτεινον, ὥστε τὰ ὀλίγα κεφάλαια τῶν συναγωνιζομένων νὰ μετατραπῶσιν εἰς χρέη φθορᾶς, εἰς συναλλαγμάτα, τὰ ὁποῖα, λήξαντα πρὸ πολλοῦ, καὶ μὴ ἐξαργυρωθέντα, ἤρξαντο διαμικτυροῦμενα, ἐν πρὸς ἓν, τὰ ἀφιλότιμα.

Οἱ κκ. Ἀρκουδιάρης καὶ Δαρμένος, δὲν ἤσαν εἰς θέσιν νὰ τὰ ἐξαργυρώσωσι.

Συνεπῶς ἐκηρύχθησαν εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως.

Τὸ χαρτοπωλεῖον πωληθέν, ἀπέφερε ποσὸν ὅπερ, οὐ μόνον τοὺς δανειστὰς ὅλους ἐπλήρωσεν, ἀλλὰ καὶ τὸν χαρτοπώλην ἐπλούτισε διὰ περισσεύματος χιλίων διακοσίων δραχμῶν.

Ὁ φούρνος ὅμως δὲν ἐπῆρκεσεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν δανειστῶν. Ἐλείπον περὶ τὰς τριακοσίας δραχμάς.

Ἀλλ' ὅμως οἱ δανειστὰι ἐκηρύχθησαν ἱκανοποιημένοι.

Ἐξ ἄλλου ὅμως, ὁ ἀρτοποιός, μετὰ τὴν γυναικὰ του καὶ τὰ δύο παιδιὰ του, εὐρίσκετο εἰς δυσχερεστάτην θέσιν, ἐνῶ ὁ μὴ ἔχων παιδιὰ κ. Ἀρκουδιάρης, εἶχεν ἐπὶ τέλους κᾶτι τι.

Οἱ δύο φοιτηταὶ τῆς νομικῆς, καθήμενοι πρὸς τράπεζαν οἰνοπωλείου, ὠμίλου πινόντες.

— Οἱ καὺμένοι οἱ φίλοι μας. Δὲν ἤλπιζα ποτὲ νὰ καταντήσουν ἐκεῖ τὰ πράγματα, εἶπεν ὁ κ. Σαραντόπουλος.

— Ὁ κακόμοιρος ὁ φούρναρης, πεινᾷ. Καὶ ἔχει καὶ οἰκογένειαν.

— Πᾶν νὰ πιστεύσω, μὰ τὸν Θεόν, ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα ἡ αἰτία αὐτοῦ τοῦ δυστυχήματος ;

— Κ' ἐγώ, μὰ τὴν πίστιν μου, προσεῖπεν ὁ κ. Πενταπολίτης κενὸν ποτήριον οἴνου. Καὶ ἀφοῦ ἡμεῖς τοὺς ἐφέραμεν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἡμεῖς πρέπει νὰ τοὺς βγάλωμεν.

— Ναί, μὰ πῶς ;

— Πῶς ; Σὺ, ὁ ὅποιος ἔχει κεφάλι γεμάτο ἀπὸ σχέδια, ἐρωτᾷς, ἐμένα, πῶς ;

— Φυσικᾶς, ἐρωτῶ, διότι δὲν ἔβρισκω.

— Καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἶνε ἀπλοῦν, ὡς ἐν καλημέρα. Ἄκου. Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἅμα μερικοὶ νέοι θέλουν νὰ βοηθήσουν κανένα καὶ δὲν ἔχουν, δίδουν ...

— Τί νὰ δώσουν, ἀφοῦ δὲν ἔχουν !

— Αἱ, διαβόλε ! Δίδουν μίαν εὐεργετικὴν παράστασιν ὑπὲρ ἀπόρου οἰκογενείας !

— Μωρ' ἀλήθεια λὲς ! ... Ναί, ἀλλὰ χρειάζεται καιρὸς ... Ἐως 'ποῦ νὰ μελε-

τήσουν τὰ μέρη των οἱ ἐρασιτέχναι, ὡς ποῦ νὰ προμηθευθῶμεν ἐνδυμασίας, ὡς 'ποῦ νὰ...

— Δὲν λὲς τίποτε. Πόσαις φοραῖς ἐπαίξαμεν, en famille, τὰς κωμωδίας : «Κηδεῖα καὶ χορός», «Δικηγόρος καὶ Ἡθοποιοί», «ὁ Μάγειρος Γραμματεὺς» ... Προσκαλοῦμεν τοὺς ἰδίους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπαιζαν μαζὺ μας, τοὺς δίδομεν τὰ ἴδια μέρη, καὶ τελειώνει ἡ δουλειά. Τί ἐνδυμασίας, καὶ κολοκύθια.

— Γιὰ θέατρον δὲν σ' ἐρωτῶ ποῦ θὰ ἔβροῦμε, γιατί ἔχεις τὸ θέατρον τοῦ θεῖου σου...

— Ὁ ὅποιος θὰ μᾶς τὸ παραχωρήσῃ φωτισμένον, στολισμένον καὶ μετὰ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, βεβαίως.

— Σύμφωναι ;

— Σύμφωναι. Κάπηλα ! μιὰ 'στὰ δύο !

Καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας, τὸ κοινὸν ἀνεγίνωσκε τὰ ἐξῆς, ἐπὶ ποικιλοχρῶν προγραμμάτων :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΥΠΕΡ ΑΠΟΡΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Διὰ τὴν ἑσπέραν τῆς 19 Ὀκτωβρίου 1890

ΜΕΡΟΣ Α'

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

κτλ. κτλ.

Ἐπὶ τέσσαρας ὅμως ἡμέρας κατὰ συνέχειαν, ὅλαι αἱ ἐφημερίδες προέτρεπον τὸ φιλόανθρωπον κοινὸν νὰ σπεύσῃ ἀθρόον εἰς τὴν παράστασιν, διότι ἐπρόκειτο περὶ ἀγαθοεργοῦ σκοποῦ ἐπρόκειτο περὶ διασώσεως οἰκογενείας, ἥς ὁ ἀρχηγὸς ἐπτώχευσεν αἰφνης, ἀνύψουν δὲ τὴν πλήρη ἀγνῆς εὐαγγελικῆς ἀρετῆς διαγωγὴν τῶν ἀφιλοκερδέστατων ἐκείνων νέων, κτλ. κτλ.

Εἰς τρόπον ὥστε, τὸ θέατρον ἦτο πλήρες, καὶ ἡ εἰσπραξὶς ἀνῆλθε μέχρι δύο χιλιάδων φράγκων καθαρῶν.

Ὁ κ. Δαρμένος κατεγίνετο πληρώων τὴν κοιλίαν του διὰ ξηροῦ, φεῦ ! ἄρτου, ἐνῶ ἡ συζυγὸς του καὶ τὰ τέκνα του, πλήρη ἀπογνώσεως, ἴσταντο παρ' αὐτόν.

Ὁ κ. Δαρμένος ἐσκέφθη ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀλλ' ἀνελογίζετο ὅτι δὲν ἦτο μόνος, ὅτι θὰ κατεστρέφετο ἡ οἰκογένειά του, καὶ αὐτὸ τὸν ἀνεχαίτιζεν.

Ἄλλως τε δέ, οὐδ' ἐν ὄπλον εὐρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐξ ἧς, ὁ τάλας, μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἠναγκάζετο νὰ φύγῃ.

Καὶ ναὶ μὲν αὐτοκτονεῖ τις κρημνιζόμενος ἀπὸ τοῦ δώματος, ἀλλὰ πῶς ν' ἀνέλθῃ, καὶ ἐπὶ ποίῳ δώματος, ἀφοῦ ἡ οἰκία εἰς τὴν κατῴκει ἐκαλύπτετο μετὰ κεραμίδια.

Μένει τὸ ἀρσενικόν, ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀπαιτοῦνται χρήματα. Καὶ ἔπειτα ὁ φαρμακοπώλης θὰ συγκατατεθῇ ἄρα νὰ τὸ δώσῃ ;